

измѣниха и направиха едно начумерено, своенравно, и опорито (инатъ) момче. Колкото повече устаряваше бащата, толкова повече непримиримъ ставаше. Сладка дума, сладка хапка, не даваше никому въ домътъ си. Каролъ бѣ достигналъ 15 та та си година, когато единъ день баща му, злѣ разядосанъ за едно негово непокорство, като неможи да го накара да му се покори, въ яростта си натири го вънъ отъ домътъ си, съ строга заповѣдъ, щото още еднѣждъ да не се вѣстива прѣдъ очитѣ му.

Каролъ бѣ достигналъ да стане толкова гордъ, и докачителенъ, щото, при тая му бащина несмислена постѣпка, той като неможа да понесе една такава жестокостъ отъ страна на сѣщъ баща, излѣзе отъ дома си, безъ да помисли още веднѣждъ да се завърни.

Каролъ бѣше се испъкълъ на работа, благодарение на бащината му строгостъ, който не му даваше мира ни часъ, но го караше постоянно на работа, той бѣ трудолюбивъ, и за това се не боеше нито отъ работа, нито го бѣ страхъ че ще да остане безъ поминѣкъ. Запѣща се за гр. Лондонъ, тамъ се срѣща съ единъ корабоначалникъ-бащинъ му приятель, комуто се прѣмолва да го приеме въ корабѣтъ, който го и прие. Корабѣтъ отплувалъ за Вѣсточна-Индия.

Баща му ни най малко не се наскърби за дѣто синъ му не се завърна, но ступанката му, Карловата майка, къмъ която, чедото ѝ, всекоги показваше най-голямъ почетъ и нѣжна любовь, бѣше неутѣшима. Отъ многото ѝ питанья и распитвания, да се научи понѣ за кадѣ е отишелъ синъ ѝ, тя нищо друго не можа да се научи, освѣнъ, че Каролъ е зель пѣтътъ си по море, но за кадѣ, и зацо, нищичко не можн да издири.